ISSN 0132—4462

ЛЮТИЙ

1979

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 3 (1045)

Ціна номера 20 коп.

НСРС

«Є немало випадків, коли всілякі майстри приписок, окозамилювачі та їм подібні ловкачі незаконно одержують премії».
(З листів до редакції).

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Хто урвати хоче лиш,
Тому скажемо:—Акиш!

На чужий коровай
Рота ти не роззявляй!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

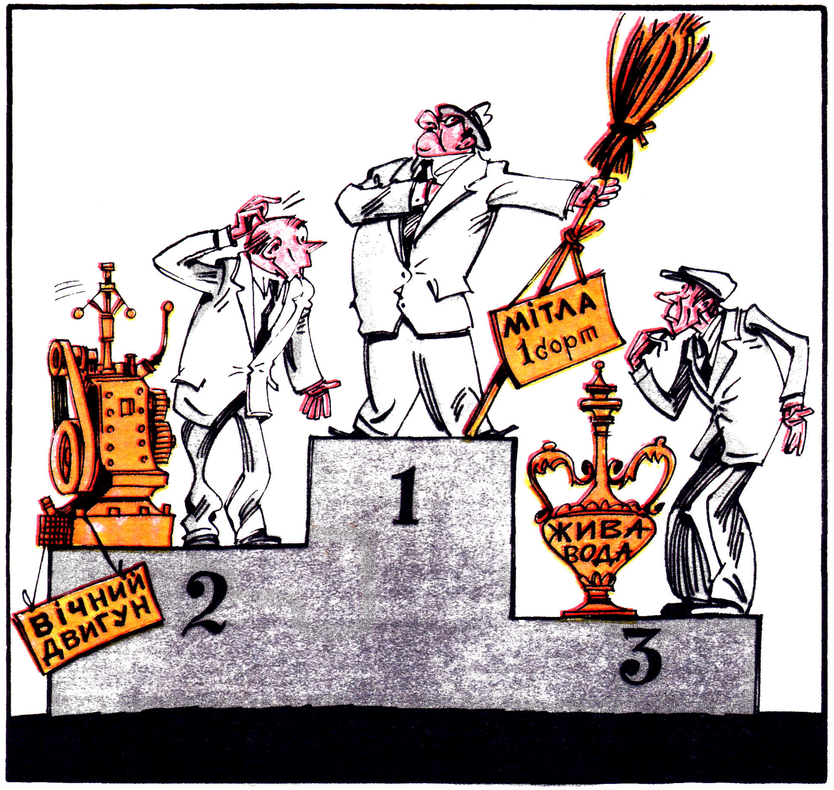

Переможці конкурсу постачальників.

Телеграфне Агентство Перця

РЕКОРД ВИТРИВАЛОСТІ

КРИМСЬКА область (Кор. ТАП). Надзвичайну силу характеру виявив автомобіліст-любитель О. З. Скапенко із села Ново-Павлівки Красноперекопського району. Ось уже близько двох з половиною років він з дивовижною постійністю здійснює рейси до Сімферополя й назад у надії забрати з реставрації два автоскати до свого «Запорожця». Олександра Захаровича не зупиняють ні відстані (160 кілометрів в один кінець), ні постійні відмовки працівників Сімферопольського трансагентства № 1, які вигадують усе нові й нові причини затримки його замовлення, ні витрати: за цей час він уже проїздив в автобусах близько 60 карбованців (до речі, вартість реставрації скатів — 17 крб.).

Працівники трансагентства з неослабною цікавістю спостерігають за вольовим автолюбителем: чи ж надовго ще вистачить у нього витримки?

ПЕРЕМОГЛА ПРИНЦИПОВІСТЬ

КИЇВСЬКА область (від власкора ТАП). 30 листопада минулого року дирекція Тетіївського продторгу повідомила через місцеву газету, що з 1 грудня всі продовольчі магазини без усяких обмежень прийматимуть від населення скляний посуд. Коли ж зраділе населення підтюпцем подалося до торговельних закладів із давно заготовленою на такий випадок склотарою, ніхто її — так само, як це бувало й раніше, — не прийняв. Виявилося, що продавці, котрі чомусь дуже не люблять возитися з банками та пляшками, категорично вирішили проігнорувати рішення продторгу. Принциповість перемогла.

ВТЕРЛИ НОСА ГЕРОСТРАТУ

От було колись: тільки р-р-а-аз! — і ти вже відома персона. Скажімо, захотів прославитися — взяв та й знищив щось таке величне, видатне. І вже міцно сидиш на крилах слави, і підносять вони тебе над усіма на світі. Взяти хоча б отого древнього Герострата. Хіба ж йому важко було знищити божественний храм Артеміди в Ефесі? Взяв облив його чимось таким, що заміняло в ті часи гас, викресав вогню або запалив смолоскипа на Олімпі, прибіг, тицьнув його в той храм і — тільки фуркнуло одне із семи чудес світу. А слава ген-ген у віки пішла.

Тепер не те. У нас, наприклад, тепер Закон «Про охорону і використання пам'яток історії та культури» чатує на кожного, хто замислить переплюнути давньогрецького славолюбця.

Та ще й така ото прискіплива організація утворилась, як Українське товариство охорони пам'яток історії та культури.

А воно ж так декому свербить утерти носа еллінському вискочці. Подумаєш — спалив храм, який простояв сто років! Велике діло! Нехай би він спробував згризти Старокиївську гору в стольнім граді України, що стоїть тисячоліття. Побоявся б рішення Київського міськвиконкому 1973 року, яким цю гору оголошено заповідною археологічною зоною, де заборонено будь-які земельні роботи і де передбачається спорудження парку-музею «Древній Київ». А от директор Київського експериментально-виробничого комбінату Спорткомітету УРСР Р. С. Рум'янцев не побоявся. У нього давно вже жевріло бажання заткнути за пояс відомого нам стародавнього грека. Отож і приступив він до справи...

Якщо сумнозвісний ефесець ховався під покровом ночі, то київський послідовник прикрився маскувальними сітями — нібито розпочав капітальний ремонт садиби № 38-а по Андріївському узвозу, яку передали комітету в 1976 році в орендне користування. У ті сіті попався начальник спецуправління підземних і протизсувних робіт Київського міськвиконкому В. І. Бутенко. Його потужна техніка з великим ентузіазмом почала вгризатися в Старокиївську гору. Щоб усе було капітально! Згинь, Старокиївська гора! Хай живуть на її місці гаражі для контори товариша Рум'янцева.

І гора гине. Зрушено підпірну стінку, вийнято тисячу кубометрів грунту, в тому числі й культурного шару X—XI віків. Для історико-археологічної науки — втрата невідшкодовна.

А що ж закон? Мовчить? Ні, вже закрутилось. Слуги Феміди почали діяти. Оте неспокійне Товариство охорони пам'ятників подало заяву прокуророві міста з проханням притягнути до відповідальності винних у пошкодженні унікальної історико-археологічної пам'ятки. Він надіслав її прокуророві Подільського району, той надіслав її прокуророві Шевченківського району, цей надіслав її прокуророві міста, він надіслав її прокуророві Подільського району, той... Отже, справа, як бачите, закрутилась. Тремти, спадкоємцю геростратових ген! І він тремтить. Бо підточений укіс гори ось-ось може зсунутись на його капітально ремонтовану контору, перетворивши її, як кажуть археологи, на «культурний шар грунту».

Правда, у Р. С. Рум'янцева знайшлися конкуренти. Наприклад, у Миргороді історико-архітектурну пам'ятку — першу споруду славнозвісного курорту — водолікарню, яку побудовано за проектом відомого українського художника О. Сластьона, перетворено на склад цементу і доведено до аварійного стану. А в центрі міста Скверри ще на початку минулого року стояла пам'ятка архітектури XVIII століття, нині ж на тому місці хтось начепив праскою провів.

Одне слово, якщо так піде й далі, то про Герострата через рік-два зовсім забудуть. Бо, як бачите, є славолюбці, які запросто можуть йому втерти носа.

В. САМОЙЛОВ,
редактор щоквартальника «Пам'ятники України».

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Раніше завідуючий магазином у селі Пилипівці (Любашівський район на Одещині) Кризель І. М. ходив на обід додому. А потім став обідати в магазині. Все б нічого, тільки ці обіди у нього перетворилися на п'ятихвилинку. Отож і не дивно, що в робочий час він частенько був під «мухою». «А яка вже там робота, коли чоловік добряче хильнув?» — писали у своєму листі до редакції пайовики села.

Як повідомив заступник голови правління облспоживспілки І. М. Сироватський, за систематичне перебування на роботі у нетверезому стані Кризеля І. М. з посади звільнено.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— А чому я можу себе стримувати, коли розмовляю з вищим начальством?!

КАЗАЛА ФЕСЯ — ОБІЖИДЕТЬСЯ

(НІБИ ІНТЕРВ'Ю)

Позиція Фесі щодо будівництва очисних споруд у м. Миколаєві — відома. Бо ставлення Фесі до всього однакове. Через це вона й увіковічнена в народному прислів'ї.

Отже, мене більше цікавила позиція керівників міста і тих, хто ці споруди будує.

Перша розмова була з головою Миколаївського міськвиконкому І. М. Канаєвим.

— Іване Максимовичу! Яке ваше особисте ставлення до природи?

— Найайдоброзичливіше. Вважаю себе любителем природи. Ось уже два роки особисто займаюсь будівництвом зоопарку. Виростили ми у місті 282 тисячі кущів троянд. Хочемо довести до п'ятисот. Плануємо, щоб на кожного мешканця міста було по кущу троянд і по кущу тюльпанів...

— Вибачте, а як ви боретеся за чистоту Південного Бугу?

— У цьому напрямку робимо дві великі справи. Перша: судна, що заходять у порт, свої відходи перевантажують на спеціальний транспорт. Потім їх скидають у міську каналізацію. Так що з них в акваторію порту не потрапляє ні грама. Друга: будуємо міські очисні споруди. На 90 тисяч кубометрів. Зараз у нас є на 80 тисяч...

Я дивився в очі Івану Максимовичу і ніяк не міг зрозуміти, чи він сам «не в курсі дєла», як казав Галушка, чи думає, що я нічого не знаю. Про всяк випадок вирішив показати свою обізнаність:

— По-перше, очисні споруди на 74 тисячі кубометрів будуються, як мокре горить. Мали бути здані у 1978 році, а навряд чи будуть у першій половині 1979. Зараз, коли ми з вами розмовляємо, там немає жодного будівельника. А за словами керуючого трестом «Промбуд» М. В. Лисенка, треба по 150 чоловік щоденно, щоб закінчити хоча б за 4—5 місяців. По-друге: немає у вас у місті споруд на 80 тисяч кубометрів. Два біофільтри здатні пропускати тільки двадцять тисяч кубометрів щодобово. Якщо вони, звичайно, не виходять з ладу. Бо часто й таке бувае. Отже, частина стічних вод проходить тільки механічну очистку, а частина тече у Південний Буг зовсім без очистки. Таким чином, ота «добра справа», що вивозиться з кораблів, знову потрапляє в акваторію порту. Тільки у значно більшій кількості. Що ви на це скажете?

Іван Максимович нічого не сказав. Іван Максимович скромно мовчав...

Тоді я звернувся до керуючого трестом «Промбуд» М. В. Лисенка.

— Миколо Васильовичу, чому ви так затягуєте будівництво очисних споруд?

— Як вам сказати. Тут така петрушка. До квітня 1978 року замовником був відділ капітального будівництва міськвиконкому. Потім передали об'єднанню «Миколаївводоканал». Із вини замовника ми півроку били байдики. Не було рішення на прив'язку повітродувної станції і радіальних відстійників. Не могли утрясти фінансування. Прийшли на радіальні відстійники, почали копати котловани, а там діючі мережі. Замовники з проектантом прогавили. Комбінат також винен. Належно не забезпечує арматурою, технікою. Словом, усі ми тут рябуваті. Одна пляма біла, друга чорна...

Третє інтерв'ю — з начальником комбінату «Миколаївпромбуд», якому підпорядкований трест «Промбуд», Н. Д. Шумахом.

— Науме Давидовичу, комбінат зриває здачу очисних споруд. Чим це пояснити?

— А ми не зриваємо. За планом цей об'єкт маємо здати у 1979 році. Ось вийдемо на фінішну пряму з глиноземним заводом і... Будуть споруди...

— Науме Давидовичу, ви кажете, що план здачі споруд — у 1979 році. А в документах вашого комбінату записано, що у 1978 році. У рішенні міськради від 21 вересня 1976 року, постанові бюро Миколаївського обкому партії, прийнятій у 1977 році, також сказано: «...рік введення — 1978». Як це зрозуміти?

Наум Давидович скромно промовчав.

Треба було ще зустрітися з заступником голови Миколаївського облвиконкому В. Ф. Розовим. Кажуть, він безпосередньо за будівництво цих споруд відповідає. Але Вячеслав Федорович був у відпустці. Хотілося спитати його, чи не підраховували вони, була, з Іваном Максимовичем Канаєвим, скільки отої неочищеної води щодоби потрапляє у водойми з розрахунку на одного мешканця?

Зустрівся з секретарем обкому партії В. О. Дем'яновим.

— Веніаміне Олексійовичу, як ви дивитеся на оте становище, що склалося?

— Воно до цього йшло. Цього треба було чекати. Бо замість своєчасно виділяти кошти і будувати, облвиконком та міськвиконком чекали, поки якесь міністерство буде щось у нас будувати і одночасно займеться спорудами...

Дуже хотілося запитати Веніаміна Олексійовича: «То чого ж чекали?». Однак згадав, що постанову у 1977 році приймав не один секретар, а бюро обкому.

Тому я скромно промовчав...

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

м. Миколаїв.

PENGUIN2197
perec-ua.
perec-ua.

Мал. В. ШИРЯЄВА

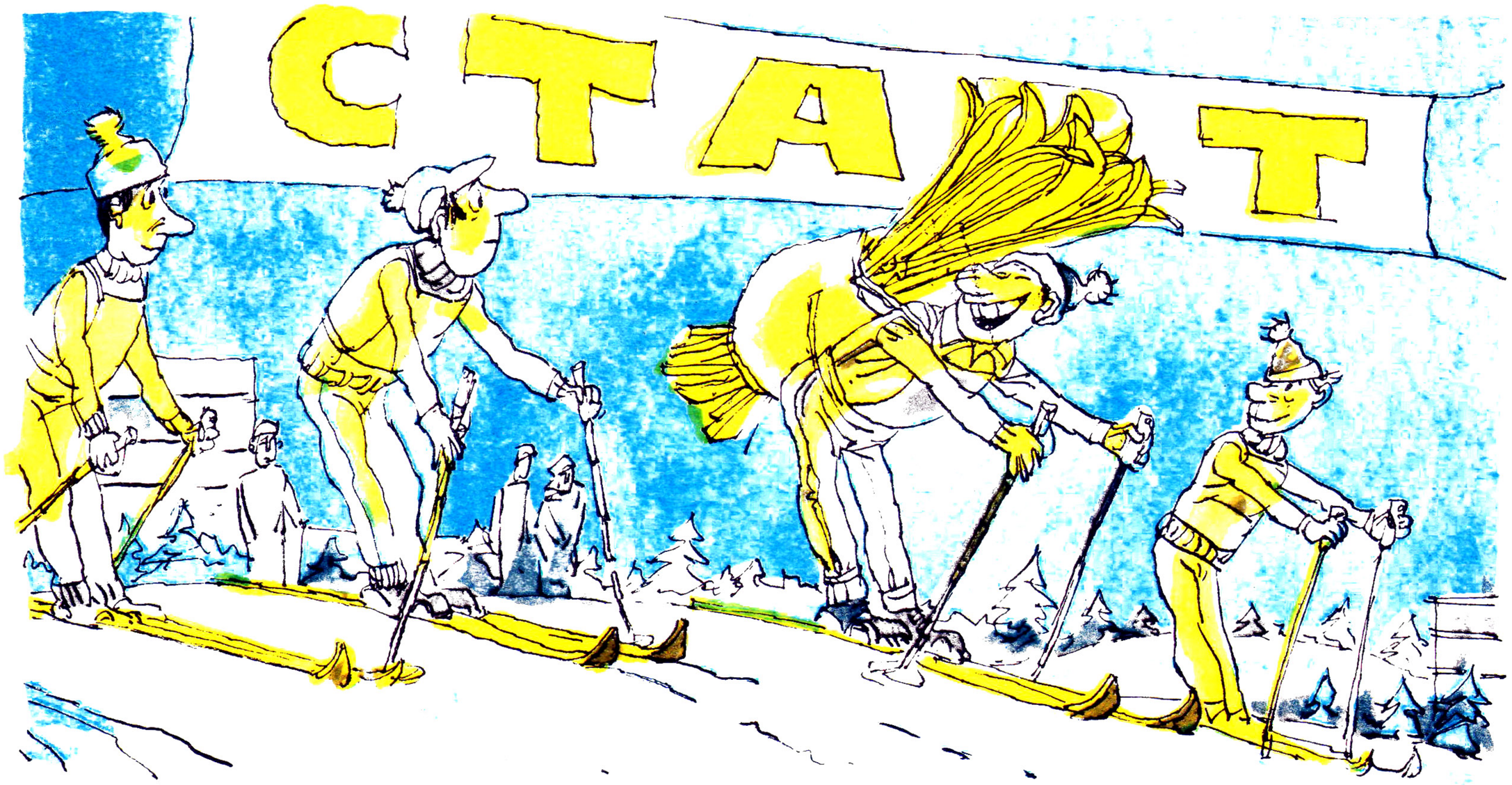

— З однією парою лиж ризиковано виходити: якість підводить.

Все почалося з чарки. І тільки тоді, коли я почав регулярно пити, дійшов висновку, що люди не народжуються пияками, а стають ними. Їх часто до цього обставини примушують. У мене теж були такі обставини — моя робота. Більшу частину свого свідомого життя я, можна сказати, їжджу. А якщо їздиш, то десь і харчуєшся. Наживаєш гастрити, коліти, холецистити, а останнім часом — у мене руки почали тремтіти. Я — до лікарів — рятівників наших.

— Алкоголізм, — кажуть. — Перша стадія. До цирозу печінки ще далеко, але час уже переходити на травку і мінеральні води.

— Як же я перейду на травку, — кажу, — коли я весь час у відрядженнях?!

— А вас що, у відрядженнях, примушують випивати?! — цікавиться лікар.

— Та ні,— відповідаю. — Не примушують. Сам п'ю. Сам і замовляю. Харчуюсь останнім часом у ресторанах. В їдальнях гастрит нажив. А в ресторанах ніби й краще готують, але обслуговування знаєте яке? Приходите, сідаєте, підбігає офіціантка. «Слухаю вас».

— Щось на перше, на друге і чай, — замовляю.

— І все? — якось здивовано округлює підмальовані очі і так дивиться на тебе, що ти негайно перевіряєш, чи всі гудзики на місці.

— Ну, ще салат, — ніяковієте ви. — Пляшку мінеральної.

— Присадибних ділянок не маємо, — кидає на ходу офіціантка, — салатів не вирощуємо, — і через плече, ніби між іншим, додає:

— Мінеральних джерел теж не виявили...

Минає двадцять хвилин, півгодини, година. Товариші, що пізніше прийшли, уже по другій пляшці розпивають, а ви ще й першого не їли.

— А ви сто грамів замовте, — посміхається до вас сусіда по столику. — Гукніть лишень її.

Гукаєте.

— Що тобі?

— Сто грамів, — кажу.

— Одразу б так, а то тільки голову морочиш. Салат давати?

— Давай, — відповідаєте, і теж переходите на панібратський тон. Де вперше зі мною таке трапилося, уже й забув. Пам'ятаю лише, що з того часу я постійно згадую пораду незнайомця.

Якось з Одеси від'їжджав. Поспішав. До поїзда півгодини залишилось. Зайшов у привокзальний ресторан, сів, а офіціантки снують повз мене, як моторки мимо буйка, й ніби не помічають.

— Офіціантко, сто грамів і пончик! — не витримую. — Поїзд відходить...

Не встиг закінчити — аж дві прибігло.

— Може, буженинки візьмеш?

— Давай, — кажу, — тільки швидше!

І почалось. Був у Конотопі — пив, був у Ялті — пив, у Жмеринці — пив, у «Буковині», що в Чернівцях, — пив, в Умані, ресторані «Умань», — пив, у Бару, що на Вінниччині, в «Срібній хвилі» — пив. Та де тільки я не пив?! Тепер їду у відрядження, десятку від зарплати на сто грамів залишаю. Звичка виробилась.

Днями приїхав у Луцьк. Поселився в готелі «Україна». Пішов у ресторан, на перший поверх. На душі гидко, руки тремтять. Кажу офіціантці:

— Дай, серденько, пообідати.

— І все?

— Все, — відповідаю. — Більше не п'ю. Руки тремтять, лікарі не радять... зав'язав. Ну, може.., пляшку мінеральної...

— Ресторан — не аптека, — відповідає.

— Хто це сказав? — по наївності перепитую.

— Іван Харитонович, — відповідає, — Петренко — директор нашого ресторану.

«Що ж це таке, — сам собі гадаю, — я б і сто грамів замовив, так лікарі ж забороняють!». А може, мінеральної і справді у ресторані нема. Коли ж гульк... За сусіднім столиком... пляшка «Української» і... дві пляшки мінеральної. Таке мене зло взяло. «Якась ресторанна дискримінація!» — сам собі кажу.

— Вони раніше за вас прийшли, — тихо шепче мені на вухо офіціантка.

— Де ж раніше, коли...

— Вони по телефону замовляли.

— А мінеральну воду з собою з аптеки принесли? Так? — посміхаюся і відчуваю, що руки знову починають тремтіти. — У такому разі дай хоч сто грамів. Щоб заспокоїтись...

— І пляшку пива?!

— Води. Мінеральної, — благаю я. — Люблю запивати.

— Поцікавлюсь у буфеті. В моєму холодильнику кінчилась. Можеш перевірити.

І випив. І в Луцьку випив, як і в «Умані», як і в «Буковині». За здоров'я директорів. Усіх підряд: луцького — Петренка І. Х., уманського — Осипенка М. Т., чернівецького — Безверхнього М. П., і за всіх інших тут названих і не названих. Хай, думаю, краще руки тремтять, зате хоч нерви збережу. А нерви, як відомо, основа здоров'я. До пенсії ще далеко. А їздити ж доводиться.

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

Одеса — Чернівці — Умань — Луцьк — Бар — Івано-Франківськ — Київ.

РАДГОСП КИВАЄ НА СІЛЬРАДУ...

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ РАДГОСПНОЇ МОЛОДІ

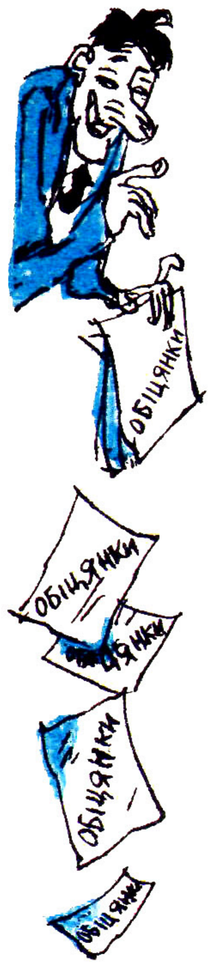

Село у нас — Широким зветься,
Десь за чотириста дворів.
І молоді в селі чимало,
Що любить музику та спів.
Разом із старшим поколінням
Ми рубежі берем нові:
Радгосп незмінно кілька років
Виводимо в передові.
Є хліб у нас і є до хліба,—
Багатшаємо із дня у день...
Та все ж, пробачте, ми голодні.
На що? Послухайте, лишень...

Десь вечорами в світлих
клубах —
Пісні і сміх, веселий шум.
А в нас лише нудьга панує,
А в нашім клубі тиша й сум.
Десь в клубах лекції, концерти,
Десь — шахи, шашки, доміно.
А в нас — ні заходів, ні ігор,
Лиш «крутять» інколи кіно.
Були гуртки, розваги, танці,
Тепер нема — хоч сядь та й плач:
Хтось викрав електрогітари,
Магнітофон і програвач.
Звертались ми до керівництва,
В одвіт — обіцянки-слова:
Радгосп киває на сільраду,
Сільрада на радгосп кива.
Тому ніхто про культроботу
В селі ні меле, ні кує...
А клуб в Широкім — непоганий:
Кімнати має, зал, фойє.

Але нема плакатів, стендів
(Це — теж роботи показник!).
Та й хто ж розвіша їх? П'ять
завів
Змінилось за минулий рік!

Не встигнуть приступить до праці,
Як глядь — прощаються з селом...
Чому? Тому, що керівництво
Не забезпечує житлом.

А ще — матеріальний стимул:
Хоч здійснюють це там і там,—
Радгосп відмовився робити
Доплату культпрацівникам.

Тож і виходить — в інших селах
Господарі-керівники
Піклуються про культроботу,
А в нас, як бачте, навпаки.

У нас давно вже, замість діла,
Пусті обіцянки-слова:
Радгосп киває на сільраду,
Сільрада на радгосп кива.

Що відбувається у клубі,
Живе сьогодні молодь чим —
Їм абсолютно нецікаво,
«До лампочки» усе це їм...

(До речі, про електролампи:
Торік у клубі, як на зло,
Чогось вони перегоріли,
А запасних вже не було.

То що б ви думали? Сім тижнів
Культура у пітьмі жила:
Сільрада на радгосп кивала,
А той на неї... Ну й діла!).

Так, є в нас хліб і є до хліба,
Живем-працюєм залюбки.
А на культуру ми голодні.
Ви чуєте, керівники?!

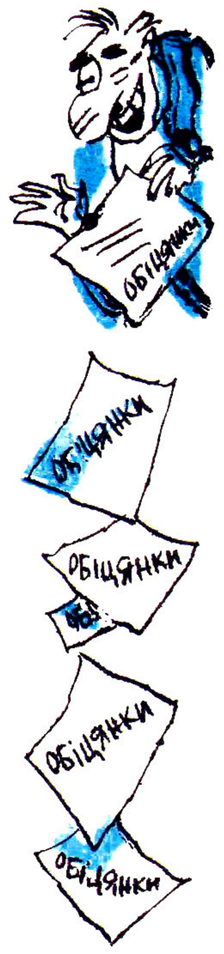

Додаток.

Цей лист-звернення, між іншим, адресується не лише голові Широківської сільради Ользі Миколаївні Новохатько та директорові радгоспу імені Мічуріна Михайлові Андрійовичу Педченку, а й декому з районних керівників. Зокрема, завідуючому райвідділом культури Миколі Родіоновичу Воронкевичу. Із тридцяти сільських клубів та будинків культури Криворізького району лише в одному — в Широківському — таке твориться, лише там з мовчазної згоди керівників села осередок культури перетворився на пристанище безпросвітної нудьги, пристанище, яке десятою дорогою обминає радгоспна молодь. Та й не тільки молодь...

«Відкритий лист» переклав на вірш, зробив «додаток» і, звичайно, перевірив на місці факти спец. кор. Перця

Ів. НЕМИРОВИЧ.

Дніпропетровська область.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

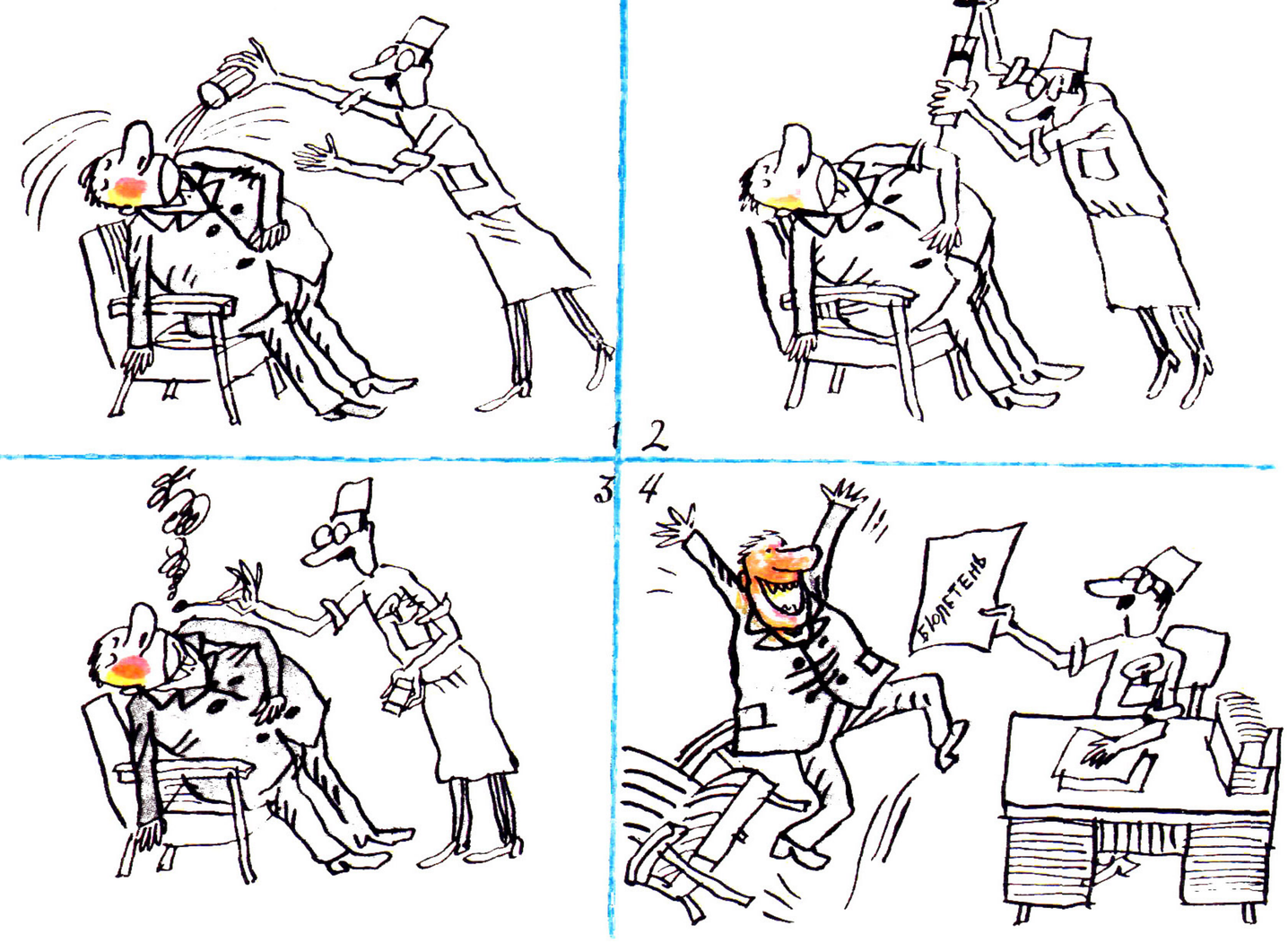

Рятівний засіб...

Дали перцю!

Ще з дитинства Барило М. Я. до науки не дуже рвався. Сяк-так закінчив школу. В інституті зовсім не вчився. А диплом дуже кортіло мати.

Узяв він та й підробив його.

Отак і став «учителем». Пізніше підробив ще й трудову книжку, де власноручно написав, що цілих двадцять п'ять років буцімто вчителював у школі. Коли ж його призначили завідуючим фільмотекою Тростянецького райвідділу народної освіти (Вінниччина), він написав заяву до Вінницького педінституту, щоб дали довідку про закінчення цього вузу. Довідку вислали, але про те, що він педінституту не закінчував. Сфальсифікував і її. Про все це розповідалося у фейлетоні «Коли б на пенсію...» (№ 12 журналу за 1978 р.).

Заступник міністра освіти УРСР В. М. Курило повідомив редакції, що після виявлення підроблених документів Барила М. Я. з посади завідуючого фільмотекою звільнено, і він на педагогічній роботі більше не працює. Фіктивні документи про освіту вилучені прокуратурою Тростянецького району, а незаконно одержані ним гроші стягуються з нього через суд.

ГУМОРЕСКА

Зранку я зайшов до шефа.

— А, Сидорський! Добрий день! Що приніс?

— Листа на підпис, Іване Яковичу.

— Давай, подивимось... Ну, що ти, Сидорський! Хто так пише?! Лист зовсім не вмотивований, не має логічної підготовки, яка б поступово, плавно підводила до головного. І висновку не зробив. Хіба це лист? Вискочив: дайте — не минайте — і сховавсь. Ану поклич завідуючого відділом Клопочинського!

У дверях з'явився Клопочинський:

— Ви мене кликали, Іване Яковичу?

Завідуючого я вважаю загадкою природи. Він, безперечно, володіє якимись телепатичними здібностями. Варто шефу про нього подумати, як Клопочинський зразу ж з'являється перед ним із словами: «Ви мене кликали?...». Але ця здатність не всеохоплююча. Скільки я не звертався подумки до свого завідуючого, переді мною він не з'являвся...

Клопочинський якось розповідав, що прокидається вночі від внутрішнього голосу, який дивним чином нагадує голос шефа і кличе: «А де це Клопочинський?». Кілька разів, реагуючи на внутрішній поклик, завідуючий з'являвся на очі шефа в його квартирі, але викликав невдоволення:

— Мало що я думаю, — сказав Іван Якович. — Будьте ласкаві турбувати мене тільки в робочий час.

...— А, Клопочинський? Заходь! Ось Сидорський листа приніс. Але чогось у ньому не вистачає. Зовсім нічого немає про давні дружні стосунки, які об'єднують наші колективи...

— І про шефські зв'язки ні слова, — обережно додав Клопочинський, зазираючи в листа.

— Треба було б згадати і наші успіхи в цьому кварталі, — сказав Іван Якович.

— І плани на майбутнє, — обережно додав Клопочинський.

— Добре. Займіться з Сидорським листом. Після обіду покажете.

Увечері ми трохи затрималися. Узгоджували з шефом остаточну редакцію листа, де було сказано:

«...З огляду на давні товариські стосунки, які склалися між нашими колективами, на взаємодопомогу, що зблизила нас у минулому, ми сподіваємось, що в цьому році наші зв'язки стануть ще міцнішими.

Успішно виконавши завдання першого кварталу (план виробництва — на 101,1, план реалізації — на 100,0 процента), наш колектив, усвідомлюючи важливість свого внеску в справу науково-технічної революції, з іще більшим завзяттям працюватиме над виконанням планів другого кварталу...» і так далі. В кінці, на третій сторінці, ми виклали своє прохання — надіслати нам 10 (десять) коробок канцелярських скріпок...

— О! Тепер схоже на лист! — резюмував Іван Якович. — Грунтовно, масштабно, як і належить солідній установі...

— І, головне, логічно, — обережно додав Клопочинський.

Павло СТОРОЖЕНКО.

м. Полтава.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— В інших діти у 26 років вже директорами заводів працюють, а ти й досі байдики б'єш!

— Як ти зі мною розмовляєш? Не забувай, що ти мені в батьки годишся!

Дали перцю!

На Бердичівському консервному заводі порушували фінансову дисципліну. А щоб це приховати, перекручували державну звітність. «Робітникам про це відомо, а от директор заводу Толмачов М. Я. наче нічого не помічає», — писалося в листі до редакції.

На прохання Перця Житомирський обком Компартії України перевірив цього листа і повідомив, що Толмачов М. Я. дійсно в своїй роботі допускав безконтрольність, чим сприяв перекрученню державної звітності, порушенням фінансової дисципліни. За це бюро Бердичівського райкому партії оголосило йому сувору догану з занесенням до облікової картки. А конкретних винуватців — заступника директора Науменка І. В., головного бухгалтера Яроша В. А., секретаря парторганізації Довгополого А. Г. — з роботи звільнено. Завдані підприємству збитки відшкодовано за рахунок винних.

НА ТРЬОХ

УСМІШКА

Був понеділок. Шоста година вечора. По вулиці групами й поодинці снували люди. Я, не поспішаючи, йшов з роботи, насолоджувався запахом квітучої акації.

Проходячи повз гастроном, побачив трьох приятелів з нашого двору: Генку, Сергія і Валеру.

Найбільшим зірвиголовою серед них, за авторитетним запевненням старої Пилипівни з другого під'їзду, вважається Генка. Ось і зараз він, жестикулюючи, підмовляє на щось своїх приятелів.

Гаряча суперечка тягнеться хвилин з десять. Тоді руки полізли в кишені. Ще кілька хвилин триває мовчазний підрахунок грошей. Чути тільки зосереджене сопіння. І ось Генка, зібравши в жменю гроші, швидко зникає за дверима гастроному.

Приятелі, переминаючись з ноги на ногу, з нетерпінням чекають повернення товариша. В дверях з'явилася знайома фігура у модному картузику. Сергій і Валера ступили назустріч. Всі троє відійшли за ріг будинку. Чесно розділивши на трьох тістечко, весело почвалали далі.

Було чверть на сьому вечора. Генка, Сергій і Валера повертались додому з дитячого садочка.

Валентин ШУМОВ.

м. Каменськ
Ростовської області.

ДЖЕРЕЛО ІНФОРМАЦІЇ

ГУМОРЕСКА

До кабінету керуючого, як той буревій, увірвався заступник Скляр. І з дверей заволав:

— Це правда, Адаме Вікентійовичу?!

— Що саме? — як завжди, незворушно поцікавився керуючий.

— Що з нового року наш трест розформовують, тобто ліквідують?

Адам Вікентійович стенув плечима:

— Уперше чую. Звідкіля ви це взяли?

— Щойно до мене заходив Ляготинський. Питав, чи я вже про це знаю.

Викликали Ляготинського. Той повідав:

— Мені про це конфіденційно розповів Лобань.

— Який ще Лобань?

— Це той — інженер з відділу доробки недоробок,— нагадав заступник.

Викликали Лобаня. Він ніяково щось мимрив, але під тиском начальства признався: йому під великим секретом розповів архіваріус Нетлінний. Той вказав на старшу друкарку Хризантемову. Остання із сльозами на очах призналася, що почула цю сенсаційну новину від своєї подруги — молодшого бухгалтера Жайворонської.

Нитка обірвалася на вахтерові Сафінчуку. Він єдиний не міг конкретно вказати джерело інформації. Белькотів:

— Учора, після роботи, зайшов, розумієте, у бар «Під баштою» випити гальбу пива. Якісь поважні молоді люди — всі з портфелями! — гомоніли за сусіднім столиком. Так ото один з них, я почув, сказав, що з нового року нашого тресту вже не буде. Ну, я й не витримав, переповів новину Жайворонській. Хто ж міг думати, що вона відразу розплеще всім?!

Керуючий тут же розпорядився видати наказ: за розповсюдження в колективі бульварних чуток вахтерові Сафінчуку оголосити догану та позбавити його премії за четвертий квартал.

Опустивши очі додолу, присоромлений та засмучений. Сафінчук залишив кабінет.

Однак через два дні його знову викликали туди.

— Сідайте, Петре Никодимовичу, сідайте, будь ласка,— лагідно припрошував керуючий. — Значить, така справа... Наказ про догану та позбавлення вас премії я вже відмінив... Бачте, щойно надійшло офіційне розпорядження про те, що наш трест, справді, з першого січня розформовують. Кгм... Отож вибачайте!

— Нічого, з ким не буває...— поблажливо промовив вахтер. І підвівся із стільця.— То я вже, звиняйте, можу йти?

— Звичайно. Я ото тільки й хотів повідомити вам, що того наказу вже нема і ви на нове місце підете без догани... тобто бездоганним працівником... Ага...— керуючий трохи пом'явся, — я хотів вас іще попросити: якщо вам не важко, завітайте, будь ласка, сьогодні в той бар, «Під баштою», та при нагоді дізнайтеся, куди саме збираються дати призначення мені.

Овсій КРУКОВЕЦЬ.

На сміх курям

У селі Фарбованому Яготинського району сполошилися кури. Так сполошилися, що навіть нестися перестали.

— Що ж то буде? — панікували одні. — Ми вже й квоктати зібралися, а тут...

— Темнота! Прадідівським способом надумали висиджувати курчат, — сміялися інші. — Треба йти в ногу з прогресом. Скоро і на Марсі будуть яблуні цвісти, а ми... Правильно зробив голова місцевого колгоспу Володимир Іванович Ткаля, що інкубатор купив. Тепер продовження курячого роду і у нас буде поставлено на наукову основу.

— Не вірте в чудеса техніки! — енергійно закликав до спокою півень. — Немає, якщо можна так сказати, досконалішого створіння, ніж курка!

— Але ж кажуть.., — сумнівалися несучки.

— А я авторитетно заявляю, — розправляв хвоста півень, — що з цього дива не буде пива. Бо...

Та не встиг він договорити фрази, як попав у каструлю. Невідомо, чи за сміливу критику колгоспного начальства, чи на те були інші причини. Але після того кури притихли. Про інкубатор — ні слова. Тим більше, що він і справді почав «висиджувати» курчат.

...Минув рік. І знову сполошилися кури:

— Чули? Інкубатор більше не працюватиме. Невже знову доведеться квоктати?

А заковика була в тому, що в правлінні колгоспу тільки через рік зрозуміли: для «електричної квочки» потрібен не якийсь там десяток яєць, а тисячі. А де їх взяти? Можна, правда, закупити у колгоспників. Але це ж моро-о-оки скільки! Тим більше — Яготинська птахофабрика повністю забезпечує район курчатами та качатами. Подумали, помізкували в правлінні і вирішили — невигідний інкубатор для господарства. А раз так — взяли та й зачинили його на замок. І Володимир Іванович тільки руками тепер розводить: «Не подумав, — каже, — хотів добру справу зробити, а вийшло...»

Чудовий задум був і в директора Переяслав-Хмельницького міжколгоспного комбікормового заводу Олександра Олександровича Приткова. Він купив для свого підприємства два розвантажувачі вагонів, щоб не вести прадідівським способом розвантажувальних робіт. Такими механізмами раз-раз — і вагони порожні, і ніяких нарікань від залізничників за наднормові простої. Але задум так і лишився задумом. Бо стоять ті розвантажувачі на подвір'ї і правлять за сідало для ворон та горобців.

— Чому ж так сталося? — поцікавилися ми у Олександра Олександровича.

— Е-е-е! — відповів він. — Це не так просто, як ви гадаєте. Для того, щоб встановити оті розвантажувачі, треба мати майданчик. А щоб мати його, нам потрібен дозвіл залізничників. Це знаєте, скільки мороки? А часу скільки?..

— Скільки?

— Рік... А може, й два. Це питання на такому високому рівні треба вирішувати, що як подумаю, аж голова обертом іде.

— Невже на такому високому рівні? — запитуємо у А. М. Пінчука — начальника станції Переяславська, куди надходять вантажі для комбікормового заводу.

— Якби Олександр Олександрович дуже хотів, то це питання вирішив би за кілька днів. Ми завжди за, — пояснив нам тов. Пінчук. — Та й для будівництва майданчика треба всього-на-всього кілька плит і кілька кубометрів дощок. Тимчасово ж оті розвантажувачі можна було б встановити і на майданчику райспоживспілки. Туди не дуже багато вагонів надходить...

Єдине, чим ми можемо тепер заспокоїти О. О. Приткова — так це тим, що наших розмов не чули кури. А то засміяли б. Ще дужче, ніж В. І. Ткалю.

М. ПРУДНИК.

Київська область.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ФРАЗЕОЛОГІЧНИЙ СЛОВНИК

ЯК МОКРЕ ГОРИТЬ...

...ремонтують у Крижопільському районному об'єднанні «Сільгосптехніка» Вінницької області трактор Т-150К, що належить колгоспові «Україна», відправлений у вищеназване об'єднання 4 вересня 1978 року.

...будують клуб у с. Шестипіллі Солонянського району Дніпропетровської області. Будівництво розпочато десять літ тому.

...газифікують будинок № 1-в по вул. Коцюбинського у м. Ніжині Чернігівської області. Цей будинок, що належить Ніжинському управлінню осушувальних систем, було прийнято комісією ще 1977 року.

Хроніка новин

ЦІКАВИЙ ЗБІГ

Естрадний співак В. Папаєнко проспівав за своє життя стільки ж пісень, скільки ослів у Середній Азії.

НОВИНИ ТОРГІВЛІ

Цікаву новинку запроваджено в магазинах м. Буяна. Якщо у клієнта червоніє ніс при вживанні спиртного, його можна припудрити пудрою, котра продається у комплекті з горілкою.

Черговий хронікер
Володимир КАЗАНЕВСЬКИЙ.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

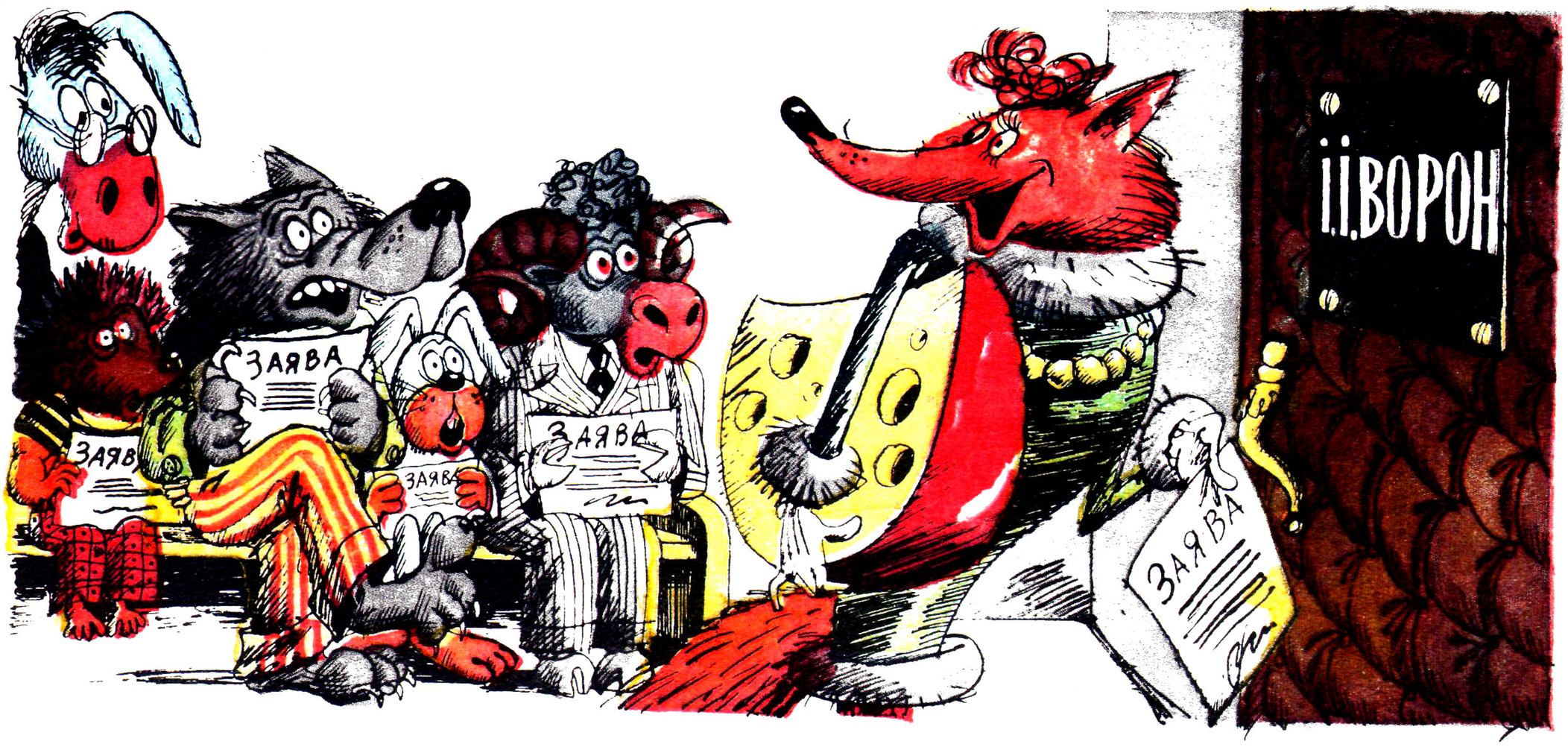

— Кажуть, що він за шматок сиру все зробить.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

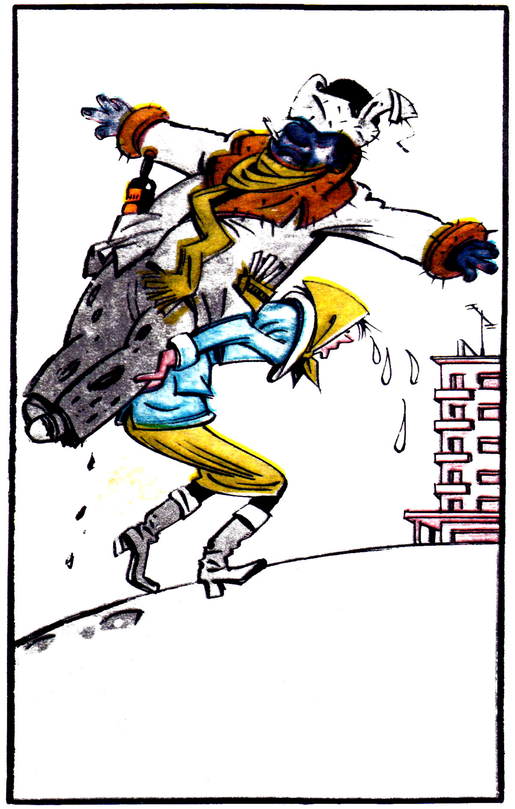

Несе свій важкий хрест.

ЛЕВ ТА СЛОН

БАЙКА-РАЦПРОПОЗИЦІЯ

— Що робити? — звернувся за порадою цар Лев до Слона, теж царя. — Ледарів розвелося — спасу нема!

— Свого часу і я не знав, як їх здихатися... — зізнався Слон. — Поки не зустрів Визначного Неробу...

— Кого-кого? — не зрозумів Лев.

— Ну, ледаря з ледарів!.. — пояснив, усміхаючись Слон. — Є в нас такий... «Послухай, — запропонував я йому, — живи в моєму палаці, як почесний гість. З однією умовою: інколи ти повинен підшукувати собі службу до душі...» Зрадів Визначний Нероба. Наступного ранку вже доповідає: «Я нічого не маю проти того, щоб... байдики бити або пускати мильні бульки». А в мене цим займались відповідно — Шимпанзе і Крокодил. Метикую собі: коли вищезгадані посади влаштовують Неробу, то, значить, обіймаючи їх, можна нічого не робити... «Пробач, — кажу, — але ці посади потрапили під скорочення штатів... Міркуй далі!..» І негайно звільнив Шимпанзе та Крокодила.

Почав Нероба міркувати. Придумає — приходить до мене. Я — вживаю заходів. Так поступово царство моє позбулося ледарів.

— Просто. І ефективно!.. — вражено мовив Лев і одразу ж прощально махнув хвостом.

— Стривай! — закричав навздогін Слон. — Може, позичити тобі на кілька днів мого Неробу?

— Не треба! — почухав гриву Лев. — Кого-кого, а доброго лежня ми і в себе знайдемо...

Мораль: Повніше використовуйте внутрішні резерви!

Семен МАНІН.

Укоськали

ГУМОРЕСКА

Бригадир Дмитро Кострица увірвався в контору, як роздратований джміль: не привітався, блимав з-під лоба, ляскав себе по халявах чобіт оцупком лозини. «Неодмінно з ферми, — вирішив обліковець Олег, що, схилившись над канцелярським столом, оформляв стінгазету. — Мабуть, розжахали доярки».

Бригадира, як бувало раніше, не розважила навіть дотепна Олегова карикатура на фуражира Дениса Журавля, зображеного у момент натурального обміну з тіткою Оленою — гарби кукурудзяного силосу на пляшку первака.

— Казав же: не пускайте отого сухореброго патланя на ферму, — стугонячи чобітьми довкола столу, дорікав він. — Не послухали!

— Якого патланя? — не змовчав Олег.

— Отого практиканта з профтехучилища.

— Так то ж майбутній фахівець по механізації тваринницьких ферм.

— Пройдисвіт, а не фахівець! — знову скипів бригадир. — Кращу доярку, Віру Ясноок, з ферми викоськав! Ну, коли тобі закортіло женитися — іди в прийми, приставай до нас, а не веди, сучий сину, із собою. Тепер корови без господарки.

— Закономірне явище, — зауважив Олег.

— Вам закономірне, а де я тепер доярку візьму? Уявляєш, третю добу її корів порають інші доярки по черзі. Там такі злі, що й не підступись. Оточили мене з усіх боків — лящать, кричать, мало не за петельки хапають!..

Згодом бригадир угамувався: випив кухоль води, сів на стілець, запалив цигарку.

— Слухай, Олежку, виручи, тільки на тебе надія: підмов кого-небудь на групу корів. Ти молодий, тобі легше. Є ж у селі дівчата.

— Так кожна ж при ділі, — засумнівався Олег.

— А корів порати хіба не діло? Та це ж передній край, бойова позиція! Доведи, умов, переконай. Ви, комсомолія, спільну мову завжди знайдете.

— Що ви, Дмитре Лукичу, ви людина авторитетніша, вас краще послухають.

— Е-е-е, ні, не кажи. Я вже у декого був. Крутять носом, гемонські, відмовляються... Завваж, Олежку, я по тому тебе у відпустку пущу, путівку дістану — на курорт поїдеш...

— Ну, гаразд, спробую, — непевно згодився хлопець.

...З того часу обліковець на деякий час із горизонту зник. День нема, другий нема, третій. Бригадир попервах думав собі вдоволено: «Когось умолочує», — потім став непокоїтись.

— А де це ваш Олежко? — поцікавився, зустрівши на вулиці його матір.

— Не знаю, зранку на роботу побіг, а хіба що? — насторожилась жінка.

— Та нічого, нічого, я ще у конторі не був.

Потім якось побачив батька.

— Твій син удома?

— Де там, вдень і очей не покаже. На світанку як шмигне, то до пізнього вечора і не жди. І що воно за робота у вас така нагальна?

— Буває, — ухильно відповів бригадир, зраділо міркуючи: «От же, слово честі, скоро доярочку мені приведе...»

А то якось їхав мимо, завернув до ферми. Його заінтригувало, що тут тихо і вже кілька днів ніяких тривожних сигналів не чути. В самий раз натрапив на обіднє доїння. Насторожено пройшов поміж рядами, але доярки не тільки йому не дорікали, а, навпаки, зустрічали усмішками, привітно віталися. «Що б воно значило, — гадав собі, — дивина!»

Аж ось і покинута група. Нічого собі, запримітив, корови чисті, видно, вже попорані. Раптом зирк, а під коровою... хлопець! Штани-кльош з-під білого халата віялами, буйна чуприна аж випирає з-під картуза.

— Олежку, ти?! — аж дух перехопило Кострици. — А я жду, ось-ось, думаю, доярочку приведеш.

— Та я вже краще сам.

— Тимчасово чи...

— Назовсім.

«Шукай тепер собі обліковця! — думав роздратовано. — Та де ж воно в біса такого старанного помічника отак зразу й знайдеш...».

Анатолій ВОРОПАЙ.

м. Ромни на Сумщині.

ПРИСВІТИЛИ...

ПЕРЧАНСЬКИЙ ВОГНЕГАСНИК

Дехто трудиться за сумісництвом відразу на двох посадах. Марія Дмитрівна Аністратенко з колгоспу «Шлях Леніна» Чорнобаївського району, навпаки, на одній посаді поєднувала відразу дві ролі: нічного сторожа і... дрібного злодія. Успішно справлятися з останньою роллю допомагав їй 23-річний син Василь.

Одного вечора він прийшов разом з матір'ю на колгоспний двір, прихопивши з собою десятилітрову каністру. Дочекавшись, доки розійдуться люди, Марія Дмитрівна з сином заходилися спорожняти бензобаки автомобілів.

— Здається, повна, — нарешті видихнув Василь, прислухаючись до бульканння у каністрі.

— А чекай присвічу, — відказала Марія Дмитрівна і чиркнула сірником...

Немов велетенські сірники, спалахнули від охопленої полум'ям каністри три вантажні автомашини. «Сторожі» кинулися навтьоки, але в той же вечір були затримані працівниками міліції.

Треба сказати, що Аністратенки виявилися не першопрохідцями в цьому оригінальному жанрі. Кілька місяців тому подібний же випадок стався в колгоспі імені Мічуріна Черкаського району, з тою тільки різницею, що крадій бензину — Григорій Ілліч Здір — спромігся спалити лише одну автомашину. Що ж, кожен, так би мовити, старається в міру своїх здібностей...

Словом, перефразовуючи загальновідомий вислів, хочеться вигукнути:

— Не дозволяйте злодіям бавитися з сірниками!

І взагалі — стережіться їх, як вогню!

Є. САМОТУГА,
інженер відділу пожежної охорони
УВС Черкаського облвиконкому.

Мал. П. ЗЛАТАНОВА

Без слів.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Тату, а коли вже ми купимо машину?

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

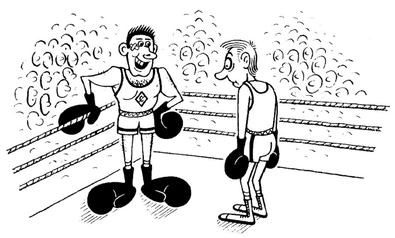

Без слів.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Без слів.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

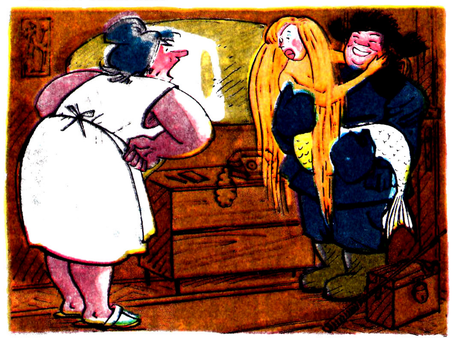

— Упіймав на губну помаду.

Мал. Є. МИЛУТКИ

Мал. В. ЮЖНОГО.

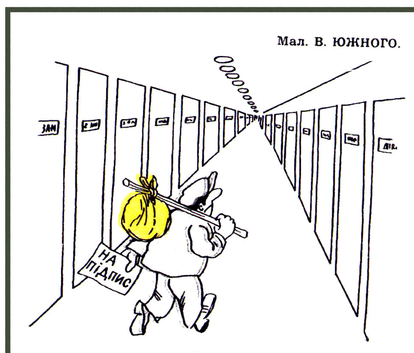

Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

КОТИ — НЕ КОТИ!

Котушку з-під ниток
котили коти.
Катруся їм крикнула:
— Тпрусь!.. Не коти!..
Ображено чмихнули
сірі коти:
— По-перше: ми — вдвох,
значить, ВИ, а не ТИ!
По-друге: коти — ми!
Ще й рідні брати.
А ти чомусь кажеш,
Що ми — не коти?!

ХАЙ БУДЕ НАВПАКИ!

Олівцем малює Ната:
— Ось бабусеньчина хата!
На подвір'ї брат Степан.
Нахилився: рве тюльпан...
— Що ти? — їй шепоче Віта.—
Чи то ж можна рвати квіти?!.
— Ну тоді... — Наталя
мовить,—
Він тюльпанчик той... садовить.

Володимир ЧУБЕНКО.

ЗАБУВАКИ

Митько, лунко стукаючи по сходинках черевиками, прудко збігає вниз і вже на подвір'ї зупиняється. «Так, — роздумуючи, нишпорить по кишенях, — гроші на обід є, на морозиво теж. Рогатку взяв. Значок тут. Обміняю в Славка на марку. Коліщатко є. Дзига з нього лепська. Що ж я забув?»

— Здоров, Митько! — почулося враз.

— А, Сашко, привіт.

— Гайда, бо скоро урок.

— Та... Я щось забув і ніяк не пригадаю — що саме...

— Ой, не сміши мене! — сказав Сашко. — А портфель твій де?

Подивився Митько в праву руку, в ліву — і справді портфеля нема.

— Ну, й роззява ж ти! — сміється Сашко.

Митько підшморгнув носом та й каже:

— А ти?

— Що — я?

— А подивися, у що ти взутий!

Глянув Сашко на свої ноги — аж бачить: у кімнатних тапочках він.

— Ну, й забуваки ж ми! — вигукнув. Та мерщій — додому. Перевзуватися.

Митько і собі чкурнув. По свій портфель.

Кепсько бути забуваками!

Андрій КОЦЮБИНСЬКИЙ.

У ШКОЛІ І ВДОМА

Рома двері прочинив,
Вигукнув з порогу:
— Я сьогодні в класі мив
Парти і підлогу!
— От і добре.
Молодчина! —
Хвалить Рому мати,—
Відтепер ти вдома, сину,
Митимеш кімнати.
— Що ти, мамо,—
Каже Рома,—
Чергувати ще й удома?!

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА

Дві подружки є в Маринки,
Схожі, ніби дві краплинки.
Сплять в коморі ціле літо,
А прийде зима сердита —
Їх у поле, за село,
Наче вітром понесло.
І такі, бач, горді стали —
Аж носи позадирали.

(Дижі.)

Борис ТРОФИМЧУК.

ЧЕПУРУХА

Галя любить чепуриться:
В школу ходить, мов
жар-птиця!
Мріє відростить косу.
Каже:
— Я люблю красу.
А під ліжечком у Галі
Стоптані лежать сандалі
І панчохи, й папірці,
І огризки-олівці,
Навіть шкірка з ковбаси.
Ну й любителька краси!

Антоніна ТОРЛЮН.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

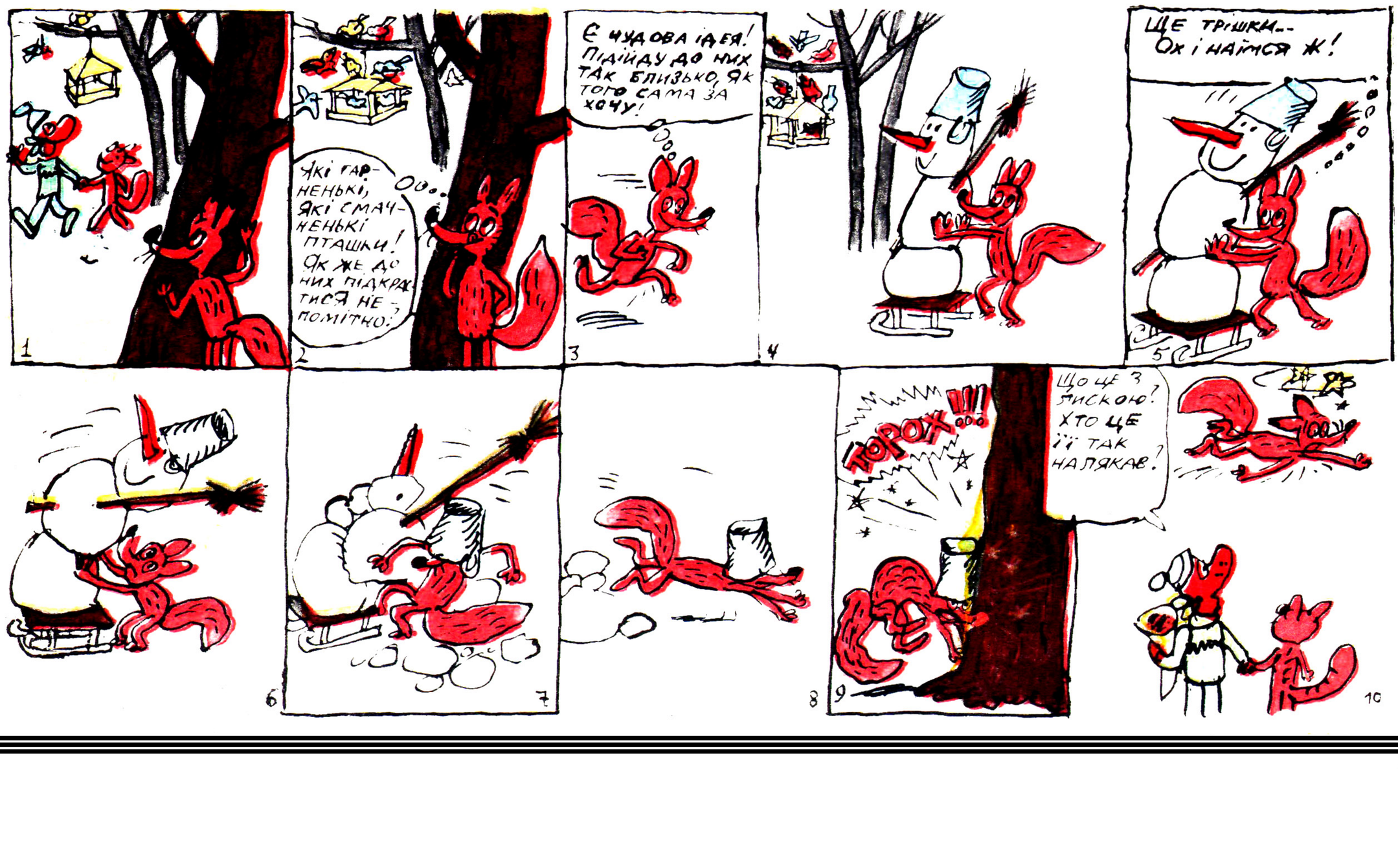

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

БУДУЄТЬСЯ ЧИ НЕ БУДУЄТЬСЯ

У селі Хмельовому Маловисківського району на Кіровоградщині збиралися ремонтувати лазню. Тільки щось дуже довго збиралися. Отож громадянин К. С. Рубан візьми і запитай у начальника обласного управління побутового обслуговування населення В. І. Будька: «Чи скоро ремонтники приступлять до роботи?».

«Уже приступили! — відповів той. — Ваша лазня ремонтується. П'ятнадцятого квітня приходьте на відкриття. З березовим віничком».

Прийшов час, а біля лазні навіть нога ремонтника не ступала.

«То як там справи?» — знову цікавиться громадянин К. С. Рубан.

«Ремонтується, — відписує цього разу заступник начальника облпобутуправління М. М. Заславський. — У серпні будете банитися...»

Минув час. А ремонтників немає.

«А може, в області не знають, що і як? — подумав настирливий житель. — Запитаю ще в районі».

«Ремонтується ваша лазня», — написав голова виконкому Маловисківської районної Ради народних депутатів Г. С. Ружин. «Та невже? — здивувався чоловік. — А я думав, не ремонтується. Невже мені ввижається?»

Вибіг на вулицю, зазирнув до лазні — таки тихо...

Розсердився К. С. Рубан і знову написав до облуправління побутового обслуговування.

Цього разу М. М. Заславський повідомив, що лазня розвалилася, але колгосп імені Карла Маркса уже місце розчищає, нову починає будувати.

«Подіяло, — зрадів чоловік і тут же засумнівався. — А що, коли знову обман?»

Прибіг до лазні, глянув — немає будівельників.

«Значить, усе-таки не будується», — важко зітхнув К. С. Рубан.

Але глянув на листа М. М. Заславського. А там чорним по білому: будівництво розпочинається.

Подивився на лазню — не будується!..

Знову — глип на листа: таки будується!..

...Довго ще він дивився то на лазню, то на листа з облуправління побутового обслуговування, аж доки не зрозумів, що це — чергова відписка.

С. ЦЮРИЦЬ.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Самі не знаєте, чого хочете: то чек вам потрібен, то здачу вимагаєте, а то книгу скарг вам подавай!

ЦІКАВА

Байка

Побачила Сорока на ялинці,
Як Горобець цвірінькнув щось Синиці.
Відтоді спокій втратила цікава:
— Що він цвірінькнув?
Що у них за справа?.. —
Аж через місяць взнала тих три слова.
Він їй цвірінькнув:
— Нині день чудовий... —
Три слова лиш.
А скільки їй мороки!
І між людей ще є такі Сороки.

ЩО СЛІД МІНЯТЬ?

Байка

В гаю, в начальника Осла
Погано стали йти діла.
Четвертий рік уже підряд
Його не хоче слухать штат.
І що він тільки не робив!
Вже двічі штат в гаю змінив,
А справа там, де і була...
Не штат змінить би,
а Осла!

Борис ЧАМЛАЙ.
м. Кіровоград.

Юрій БЛАГОВ

ТЕАТРАЛИ

— До душі театр ентузіастам,
Я ж туди вже не ходжу давно;
Треба роздягатись кожен раз там,
І тому миліш мені кіно...

— Дома ж телек,
якщо розібратись,
Це ще краще! А чому? Скажу...
Я вже тут не тільки роздягатись,
Навіть одягатись не спішу!

РАНОК НА СЕЛІ

Лунає вранці тут Москва,
Та є й місцевий звук:
У хаті чути «раз»... і «два»...
В сараї — «цюк» та «цюк»...

«Раз-два», «цюк-цюк» в ранкову синь
Розноситься навколо...
. . . . . .
Це фіззарядку робить син,
А мати — дрова коле.

Авторизований переклад з російської М. СКРИПНИКОВА.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Ні, ні, я сьогодні нікого не приймаю!

ОСЬ ВАМ — КОСТЮМЧИКИ!..

Нещодавно одна англійська фірма, що спеціалізується на пошитті одягу, розрекламувала свою новинку — спеціальний костюм для... демонстрантів. Він яскравочервоний, із білими пластиковими вставками, щоб демонстрант мав на чому написати гасла, під якими відбувається демонстрація.

Думається, що розрекламовані англійською фірмою костюми і справді-таки могли б стати демонстрантам у пригоді. Ні, не тим, які виходять на демонстрації під расистськими гаслами. Тим такі костюми ні до чого: їх англійська поліція охороняє. Але отим, які вимагають роботи, які демонструють проти расизму і неофашизму у сучасній Англії, вони пригодилися б. Тим паче, що костюми ті не тільки червоні і мають спеціальні вставки для гасел (без цього можна було б і обійтися), а ще й пошиті із водонепроникної тканини. Оце якраз і цінне в них, бо подібні демонстрації поліція розганяє не лише кийками, а й струменями води із брандспойтів.

Але...

Як слушно зауважують деякі англійські газети, костюми ті навряд чи матимуть попит. Бо в тих, хто виходить на демонстрацію, виборюючи свої людські права, немає грошей, щоб придбати спеціальний костюм. А тому, в кого натоптаний гаман, така «мода» — ні до чого...

НОТАТКИ ПРО ІХНІ ПОРЯДКИ

СКОТЛАНД-ЯРД УТОЧНЮЄ

У захоплюючих романах, повістях і оповіданнях можна прочитати про бравих сищиків із англійського Скотланд-Ярду, які з дивовижною спритністю, бувало, ловили всіляких злодіїв, грабіжників, убивць та інших карних злочинців. Сьогодні — інші часи: карна злочинність у країні катастрофічно зростає, і знамениті колись сищики не можуть їй дати ради.

А все пояснюється просто: нема в сучасних англійських сищиків змоги всерйоз зайнятися злодіями і грабіжниками. Де вже Скотланд-Ярду займатися карними злочинцями, коли він має удень і вночі стежити за сотнями тисяч англійців, які за теперішніми британськими нормами вважаються нелояльними. Це, звісно, насамперед, комуністи та інші «червоні». Далі йдуть профспілкові діячі, члени різних прогресивних організацій, прогресивні громадські діячі. Не обминає Скотланд-Ярд і деяких високопоставлених державних службовців, і навіть депутатів парламенту.

Прогресивний дослідницький центр «Стейт ресерч» повідомив про це в своєму бюлетені та й назвав цифру:

Скотланд-Ярд нині стежить за 600 тисячами англійських громадян.

Що тут знялося! Керівники Скотланд-Ярду аж закипіли від гніву. Мовляв, вигадує той бюлетень, вводить читачів в оману! Треба закликати його редакторів до відповідальності!

Що, може, керівники поліцейського відомства заперечують самий факт масового стеження за людьми? Ні, цифра, виявляється, зовсім не та. Офіційний представник Скотланд-Ярду пояснив журналістам, що на 600 тисяч людей просто не вистачило б наявного штатного складу його відомства. «300 тисяч — це найвища цифра можливостей Скотланд-Ярду!» — аж заприсягся поліцейський начальник...

Що ж, як-то кажуть, спасибі й за це. Бо і 300 тисяч громадян під недремним оком поліцейських сищиків — це також досить непогана візитна картка хваленої англійської демократії і ще більш хвалених людських прав та свобод на Британських островах.

Я. ВАЛАХ.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

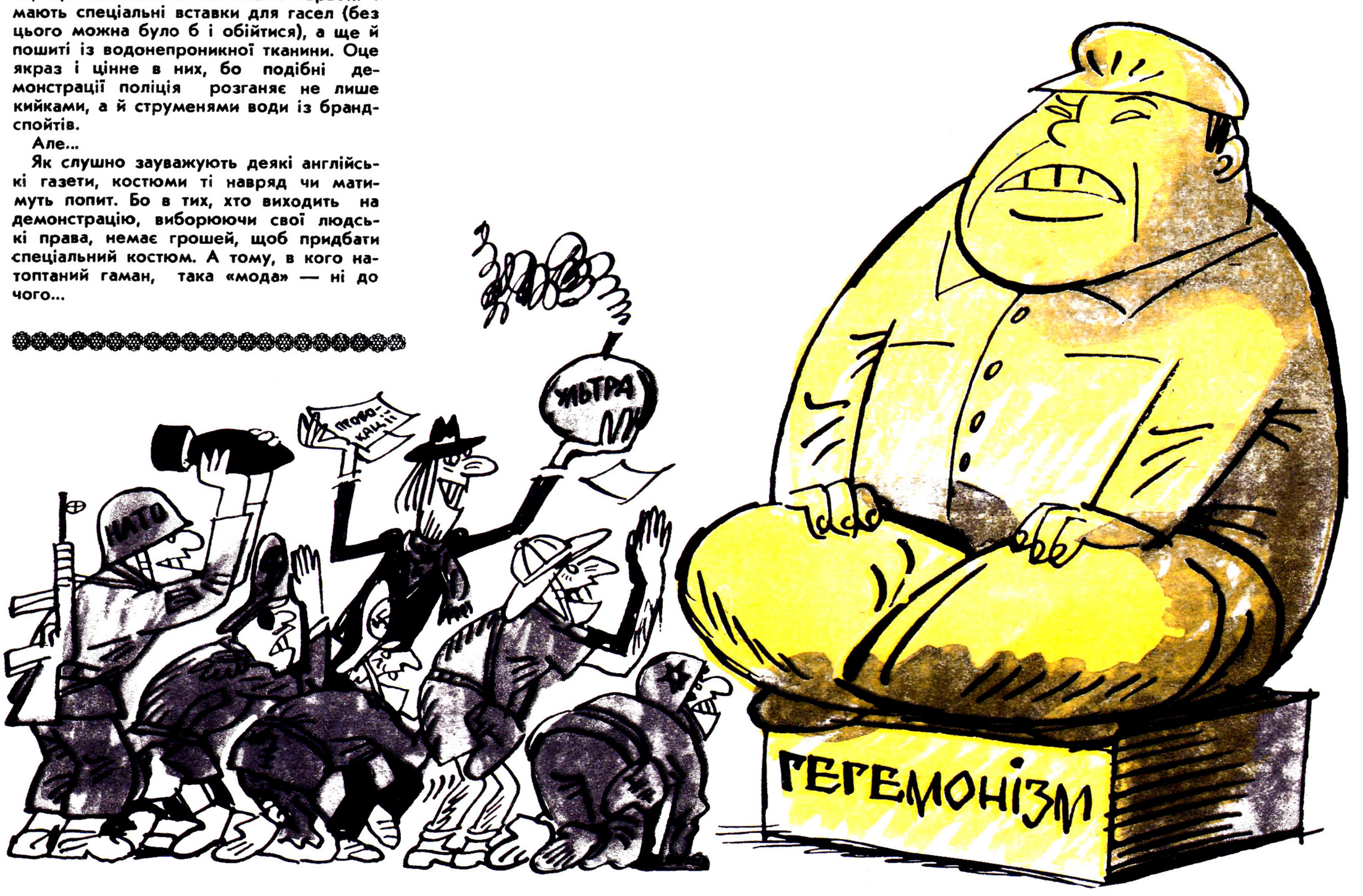

Сучасні ідолопоклонники.

Літературні пародії

БАЧИТЬ ОКО...

Дівчино, красо білолиця,
Я бачу крізь зелень густу
Вуста твої — стиглі суниці,
Що в дикому лісі ростуть.

. . . . . .

І хочеться швидше дізнатись,
Які ті суниці на смак.

(Станіслав РЕП'ЯХ, збірка «Творці добра», 1977).

Поете, охолонь! Не квапся
до «суниць», —
Бо замашна рука в дівчат
і молодиць!

П. ГАЄНКО.

СИМПАТЮСІНЬКІЙ

Молода.
Молоденька.
Молодюсінька.
Аж цнотливо хилиться трава...
Я стою.
Хвилююся,
Боюся
Розгубить несказані слова.

Василь ЦІЛИЙ. Із збірки «Зажинки». В-во «Радянський письменник», 1978.

Ой ви, лади,
лади-ладусіньки —
як бентежать мене ці слова,
що манюсіньким од бабусеньки
чув не раз їх та і не два.

І з'явилась у мене віронька
ще з отих повзункових літ,
що й моя голосненька ліронька
чаруватиме згодом світ.

Я утомоньки не боюсіньки:
ось натхненнячка підожду —
і про тебе, про молодюсіньку,
помалесеньку заведу.

Я слова знайду найніжнюсінькі,
солодюсінькі, наче мед.
У рядочки стулю гарнюсіньку —
хоч манюсінький, а поет.

Вас. ШУКАЙЛО.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Без слів.

Проза з воза

Дурень сміється з розумного, розумний — з дурня, і лише мудрець — сам із себе.

* * *

Подружнє життя — це постійний час «пік».

* * *

І про прозу життя можна написати життєву прозу.

* * *

Іноді досить лише назвати бика Юпітером,— як йому вже дозволено все.

* * *

У навантаження до вушка голки давали верблюда.

* * *

На якому склозаводі виробляються дуті величини?

* * *

Скільки ще Дантесів скніє у невідомості!

* * *

Дехто полюбляє варення з кісточками лише тому, що ними можна плюватися.

* * *

Вийти в люди важче, ніж піти від мавпи.

* * *

Не дозволяйте дітям гратися з іскрою божою!

Юрій МЕЗЕНКО.

Народні умільці

ЗА ЛАШТУНКАМИ

— Що за неподобство! — обурюється співак. — Мені подарували лише три кошики з квітами!
— Невже цього мало?
— Але ж я заплатив за чотири!

НЕВТІШНИЙ ДІАГНОЗ

— Кажуть, геніальність — це хвороба.
— Не хвилюйтеся: ви цілком здоровий.

НЕОБАЧНІСТЬ

— Уявляєте, коли я грав на скрипці, сусіда розбив моє вікно!
— І дарма: тепер ще краще буде чути.

Надіслала О. БУРЛАКА.
м. Київ.

ТАЛАНТ

Мати до батька:
— Ти тільки подумай, наш Іван з'їв цілу миску вареників.
— А ви думали, що я нічого не можу! — гордо сказав Іван.

КОЛИ!

— Коли ти вже варитимеш їжу так смачно, як твоя мати? — питає чоловік у дружини.
— Коли ти зароблятимеш стільки, скільки мій батько, — відповіла вона.

ВОНО Й ВИДНО

— Коли ми з чоловіком лаємось, я завжди посилаю сина на вулицю.
— Воно й видно, що дитина часто буває на свіжому повітрі.

ГАРНИЙ СОБАКА

— У нас гарний собака: тільки хто наближається до нашого дому — він одразу дає знати!
— Гавкає?
— Ні, ховається під ліжко.

Надіслав П. ПОЙДА.
м. Берегове
на Закарпатті.

ПОЛЕТІВ...

Було це давно. Один дядько виготовив собі фанерні крила і захотів полетіти. Забрався на хату, розправив крила, — і полетів...
— Мамо, мамо! — залементував малий синок. — Наш тато полетіли!
Мати вискочила на двір, глянула в небо та й питає:
— Куди тато полетіли?
— Он туди, за хату, — відповів синок, — у кропиву.

Надіслав М. ДАЖУРА.
с. Теклинівка
Липовецького району
Вінницької області.

КОЛИ СПІВАТИ...

— Директор твій —
суворопоказний.
Чи можна, Петре, працювати
з ним?
— Коли йому хвалебної
співать,
З ним можна взагалі
не працювать.

Іван ДЕМИДОВ.

Село Лебедин
Шполянського району
Черкаської області.

ВІДДАЧА

Як ще малі були онуки,
До баби лізли всі на руки.
Повиростали, хоч куди,
І... жоден не подасть води.

ВИСНОВОК

Мій татусь,— хвалився
Володя,—
Працює на маслозаводі.
— Ну, — тоді почув од Льови, —
Вам можна жити без корови.

Анатолій ІЛЬЧУК.

м. Козятин
Вінницької області.

МІКРОГУМОРЕСКИ

ЧОЛОВІКАМ

Закохуйтесь у розумних жінок. З ними важко, але від них легше втікати, розум їм не дозволить бути принизливо надокучливими, а вас звільнить від зайвих пояснень.

ТІЛЬКИ НЕ КЕРМО

Двоє закоханих повертаються з велосипедної прогулянки.

— Любий, коли ми одружимось, будемо жити, як пара цих велосипедних коліс.

— Так, моє серденько, тільки я не хочу, щоб твоя мати була кермом.

ДРУГИЙ ДІМ

— Ваню, хто тобі дозволив на уроці мови готувати домашнє завдання з математики, — зауважує вчитель третьокласникові.

— Е, Миколо Івановичу, ви ж самі казали, що школа — це наш другий дім.

Валентина ЗАПОРОЖЕЦЬ.

Страшне перо НЕ В ГУСАКА...

«Надої обліковець злажує в пачки і кожні 10 днів відвозить на щетну станцію».

(Із звіту).

Надіслав ТОПОЛОНИЦЬКИЙ В. С.

* * *

«Завилися ми з ним від того, що він мене назвав пяницею. Але я чхав не з похмілля, а з причини грипозного стану. Тоді він підішов до мене і каже, ану дихни. А я не дихнув, а легенько його штовхнув. А про дальше нічого не пам'ятаю, бо був чуточку напідпитку».

(З пояснення на товариському суді).

Надіслав АТРИЧ О. П.

* * *

«Раїса Василівна — пропагандист — відповіла на довге запитання у декількох словах».

(З листа до редакції).

Надіслав Д. ВОЛОЩУК.

«Він звалив на мене без документа май же два вагони вугілля і я до цього часу не знаю, яка вага вугілля на мені».

(З виступу на правлінні к-пу).

—

«Люба відмовилася іти в відпустку так, як у неї січас, маленькі поросятка».

(Із пояснення).

Надіслав В. Я. ДОВБИШЕНКО.

* * *

«У зв'язку з виробничою необхідністю шоферів Адвокалова С. слюсаря Кубова М. сторожа машдвору Макова Т. направити в тваринництво до їх здачі в м'ясокомбінат».

(З наказу по цукрокомбінату).

Надіслав КУЗЬМЕНКО Н. В.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Знову кіт дорогу перебіг...

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

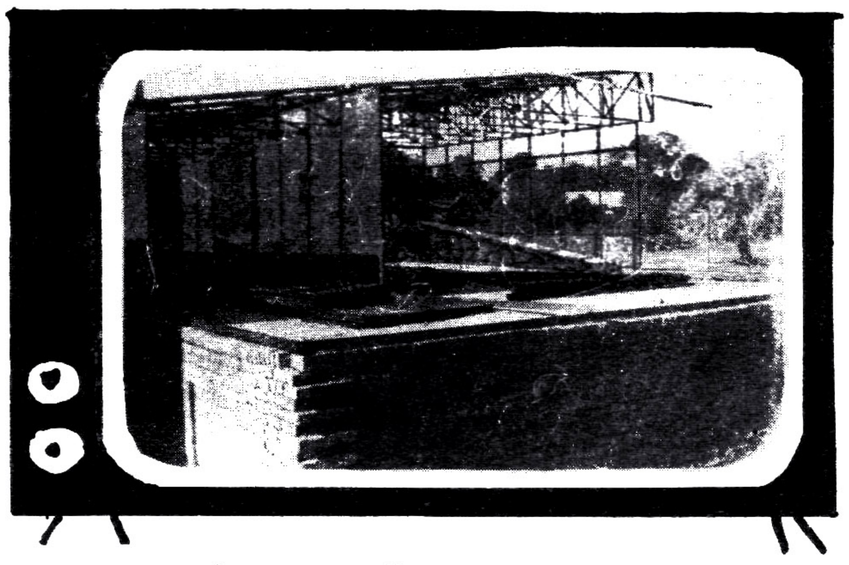

Добридень, шановні телеглядачі!

Недарма кажуть, що час ущільнюється. Цю гіпотезу переконливо підтверджує каркас недобудованого промтоварного магазину в селі Листовині на Ровенщині, якого ви бачите на ваших екранах. Точнісінько такий же магазин, тільки продовольчий, у цьому ж селі було зведено за шість тижнів. Ця ж споруда стоїть незакінченою ось уже три роки, а керівникам Дубнівської райспоживспілки на чолі з тов. Грінштейном усе ще здається, що з початку її будівництва й трьох тижнів не минуло. Тим-то вони і не квапляться з введенням її у дію: часу попереду, мовляв, — ого-го!

На цьому, товариші, — до побачення. До наступного телебачення!

КОНЦЕРТ ДЛЯ СТОРОЖА

— Ку-ку-рі-ку-у! —
Співає Півник у курнику.
— Чого ви, дядечку, горланите вночі? —
Питають гребенястого сичі.
А той ледь чутно:— Бо злякався.
Розбійник Лис у двір забрався.
Отож я горло дерти мушу,
Щоб розбудити сторожа Гаркушу.

Василь УДОВИЧЕНКО.

Село Удовиченки
Зіньківського району
Полтавської області.

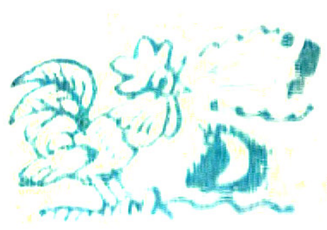

Друже перче!

Про людину, з якою важко домовитися, кажуть: «З нею каші не звариш». Так от, мешканцям студентських і робітничих гуртожитків, розташованих у густонаселеному мікрорайоні Мелітополя, важко зварити кашу з керівниками будівельно-монтажного управління № 2 тресту «Мелітопольмашбуд». І не тільки кашу, а й борщ, суп «харчо», вареники і т. п. (див. «Книгу про смачну і поживну їжу»). Справа в тім, що це БМУ-2 уже третій рік споруджує кафе-їдальню. Точніше, не споруджує, а споруджувало, бо вже кілька місяців на об'єкті не видно жодної живої душі.

Можна було б, звичайно, скористатися послугами інших громхарчзакладів, але, на жаль, їх у мікрорайоні не так густо, як гуртожитків. Тому-то, проходячи щоранку повз недобудоване кафе, чимало мешканців змушені ковтати слинку.

В. ГНЕВКОВСЬКИЙ.

Запорізька область.

Кажуть, що нещасливе число — тринадцять. А по-моєму, якщо маєш справу з Маловисківським районним об'єднанням «Сільгосптехніка», то ніяке число не може гарантувати удачі.

Ми от відправили їм на ремонт трактор МТЗ-50 № 13. Пробув він у майстернях райоб єднання з півроку, а потім іще два місяці колгоспні механізатори доводили його до пуття. Ми теж подумали, що трактору не пощастило через його номер. Та в березні минулого року віддали лагодити такий же колісний трактор № 18. Число, здавалось би, цілком нормальне, а машину спіткала ще гірша доля. «Тринадцятий» хоч сяк-так чмихав, а цей узагалі застряв десь у «Сільгосптехніці», бо після «ремонту» ніяк не може до рідних колгоспних майстерень доїхати.

Отож і здається нам, що справа не в числах, а в ставленні до виконання своїх обов'язків.

В. ДУБЕНКО,
головний агроном колгоспу імені Карла Маркса Голованівського району Кіровоградської області.

Ти, звичайно, знаєш, що в нашій країні немало довгожителів, яким виповнилося за сто років. І все-таки, коли вчені розшукали 150-літнього горця, це викликало в наукових колах сенсацію. А між тим, варто було вченим прочитати нарис М. Тороповського «130 тисяч днів слюсаря Степаняка», надрукований у газеті «Львівський залізничник», щоб зрозуміти: сенсацію треба шукати не в гірських краях, а у вагонному депо станції Клепарів Львівської залізниці. Саме тут трудиться слюсар І. М. Степаняк, у котрого, як видно уже із заголовка, самого тільки виробничого стажу — понад 350 років. А додайте до цього ще дитинство та юнацькі роки!

Найприкріше те, що ми, товариші І. М. Степаняка по роботі, знали, що працює в депо він давно і старанно, проте довгожителем його не вважали. До речі, й сам Іван Миколайович признався, що про свій рекордний трудовий стаж довідався лише з газети.

— Якщо мені не зраджує пам'ять, — сказав він, — то в депо я працюю років тридцять.

Пам'ять слюсареві І. М. Степаняку справді не зраджує. А от автору М. Тороповському та редактору газети А. Гороховському зрадило почуття відповідальності.

Працівники вагонного депо станції Клепарів Львівської залізниці.

Усі ми любимо жартувати. Жодне перше квітня в нашому колгоспі не обходиться без дружніх розиграшів, але всі вони носять, так би мовити, приватний характер. А от начальникові Хмельницького будівельно-монтажного управління № 69 М. В. Пламадялову таких жартів, певно, малувато. Торік, у день сміху, уклали ми з управлінням договір на ремонт артезіанської свердловини, що постачає воду для тваринницької ферми. Півроку чекали початку робіт, а в жовтні з БУ-69 прийшов папірець, яким керівництво управління сповіщало, що нічого вони не ремонтуватимуть. Поїти худобу тепер нам ніяк.

Ми, звичайно, хоч і з натяжкою, проте можемо зрозуміти навіть невдалий жарт. Але чи зрозуміють його корови?

М. ПАВЛЮК,
бригадир комплексної бригади колгоспу «Жовтень» Білогірського району.

Хмельницька область.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів «РОГАЧ» — Братіслава, «ЛУДАШ МАТІ» — Будапешт, «ПАВЛИХА» — Любляна, «ОСТЕН» — Скопле, «ФРАНС ДІМАНШ» — Париж.

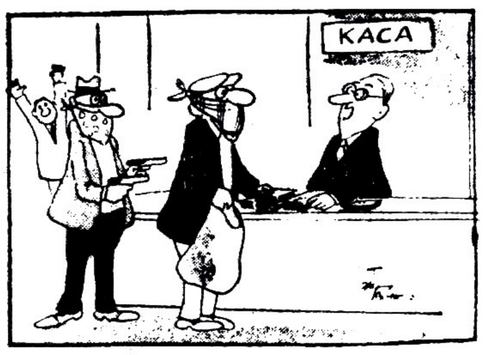

— Ви грабуєте наш банк уже вп'яте. Тепер, коли ми так добре познайомились, чому б вам не відкрити в нас рахунку?

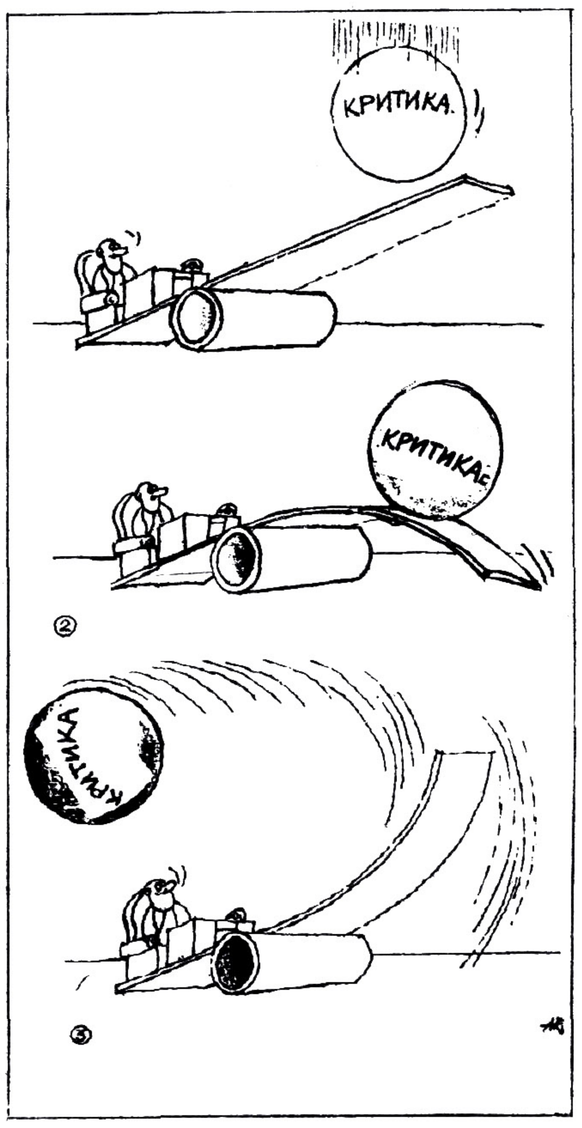

Без слів.

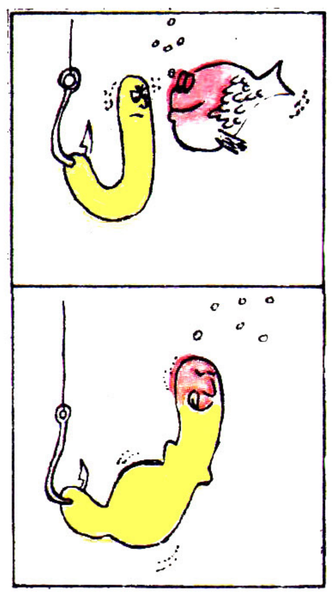

Без слів.

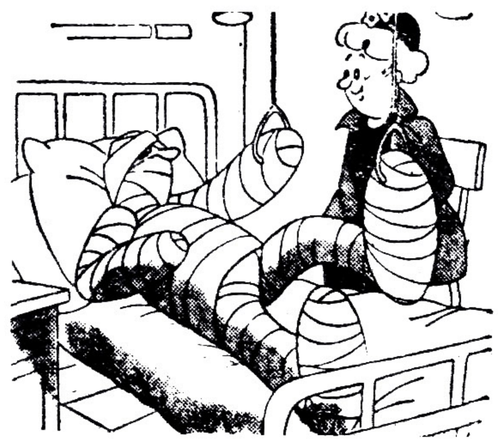

— Особливо мені сподобалось, дорогий, як ти сміливо відповів тому типові: «Давай вийдемо, якщо ти мужчина...».

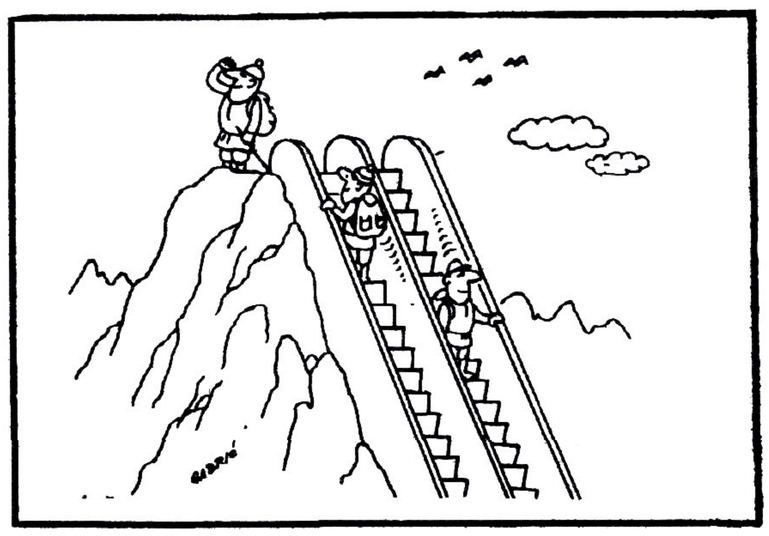

Без слів.

Йордан ПОПОВ

НАСОЛОДА

ГУМОРЕСКА

На базарі поміж рядами походжає дебелий чолов'яга і зупиняється біля продавців меду. Він довго і пильно розглядає банки, невдоволено пересмикує плечима, щось бурмоче собі під ніс.

— Який у тебе мед? — питає, нарешті, одного селянина.

— Екстра! — відповідає той.

— Екстра?! Це звучить надто загально. Я питаю — який мед?

— Бджолиний, — уточнює наївний продавець.

— Бджолиний... Це теж нічогісінько не значить. З якого цвіту?

— З акації.

— А я шукаю липового.

— Є і липовий.

— Ні, мені потрібен з лікарських рослин.

— І такий маю! й

— А ти впевнений, що мед саме з лікарських рослин? — підозріло питає чолов'яга.

— Безумовно!

— Звідки ж ти знаєш?! Що ти, бігав слідом за кожною бджолою і дивився, куди вона літає, на яку квітку сідає?

— Якщо тобі потрібен мед — купуй, не нарікатимеш. Або не заважай мені! — починає нервувати селянин.

— Шановний друже, який же дурень купить у тебе мед? Ти ж зовсім не розбираєшся в ньому! Ти ж не відрізниш бджолиного меду від конфітюру зі слив...

— Як не відрізню? — гарячкує селянин. — Я вже три роки пасічникую, зрозумів?

— Напевне, ти свої вулики пропив, що мед продаєш? — не вгаває чолов'яга.

Тут селянин не витримує і починає лаятися. Руки в нього тремтять, він нервово переставляє банки з місця на місце і, врешті-решт, розбиває одну.

Чолов'яга відходить убік і з великим задоволенням спостерігає. Викликати в продавця меду лють —чи не єдина насолода для діабетика.

Переклав з болгарської
А. КОЦЮБА.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ **Від батьків учнів Калинівської 8-річної школи (Веселівський район) надійшов лист, в якому вони стверджували, що вчитель праці цієї школи Польський В. А. не відповідає їхньому уявленню про справжнього педагога.**

Завідуючий Запорізьким облвно Г. І. Косяк повідомив редакції, що факти підтвердились. Наказом по Веселівському райвно Польського В. А. з роботи звільнено.

★ **В одному з листів до «Перця» наводилися факти безгосподарності та порушення фінансово-господарської діяльності у радгоспі ім. Чапаєва (Новоушицький район).**

Голова Хмельницького обласного комітету народного контролю М. І. Мехеда повідомив редакції, що факти підтвердились. За допущену безгосподарність та безконтрольність рішенням бюро Новоушицького райкому партії директору радгоспу Гниленькому В. Т. оголошено догану із занесенням до облікової картки. За недостатній контроль за роботою адміністрації радгоспу секретарю парторганізації Гребенчуку Н. Ф. також оголошено догану із занесенням до облікової картки.

★ **Жителі села Водяного (Дніпропетровська область) написали редакції про те, що на території молочнотоварної ферми місцевого колгоспу «Родина» панує антисанітарія, нечистоти звідти течуть просто у ставок.**

Головний лікар Покровської районної санітарно-епідеміологічної станції Л. К. Коваленко повідомив редакції, що такий стан дійсно мав місце.

За порушення санітарно-гігієнічного режиму на молочнотоварній фермі на завідуючого МТФ № 3 Москальця Г. У. та голову колгоспу Реверу Г. С. накладено штраф. Нині територію ферми впорядковано, для вивозки стічних вод виділено постійний транспорт, і тепер забруднення ставка повністю виключено.

★ **Про порушення фінансової дисципліни та перекручення звітності в об'єднанні «Полтавдерев» писалося в листі, що надійшов до Перця.**

Голова Полтавського обласного комітету народного контролю В. І. Борисов повідомив редакції, що лист перевірив Кременчуцький комітет народного контролю. Комітет прийняв до відома, що наказом Міністерства лісової промисловості УРСР по матеріалах ревізії за допущені порушення фінансової дисципліни генерального директора Жердєва Ю. А. та головного бухгалтера Перченка С. І. притягнуто до матеріальної відповідальності, а за перевитрати фонду зарплати та незаконну виплату премій їм оголошено суворі догани. За безконтрольність, що привела до незаконної виплати премії на суму більше п'яти тисяч карбованців, на головного економіста об'єднання Сепитую Л. А. зроблено грошове нарахування.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 3(1045) (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 2. 01. 1979 р. Підписано до друку 23. 01. 1979. БФ 12100. Формат видання 70×108/8. Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Зам. 052. Тираж 3.300.000.

© Журнал «Перець», 1979 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект. 94.

perec-ua.
perec-ua.
Відсканував Олександр Яновський,
опрацював Олег Леськів

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

«Знімаючи галас про порушення прав людини у соціалістичних країнах, преса, радіо й телебачення США намагаються таким чином відвернути увагу від грубих порушень елементарних людських прав у себе на батьківщині».

(З газет).

Індекс 74393

Писар пише, писар маже...